

Спомен за Атанас ЦОНКОВ, журналиста и лечителя

Ако беше жив, Атанас Цонков (1940-2021), създателят на в. „Лечител“, тези дни все още щеше да приема честитки от колеги и читатели за 82-та си годишнина (26 януари) или за Атанасовден. Той не обичаше личните празници и често, когато получаваше поздрав на 18 януари за имения си ден, казваше: „Ааа, не, рано е! По стар стил е на 31-ви.“ И когато на 31-ви понечиш отново да го поздравя, отвърщаше шеговито: „Еее, закъсна. Той беше на 18-и“. Работилите с него ще го запомнят като грижовен ръководител, а хората, които редовно четат и следят вестника ни – някои още от основаването му преди три десетилетия – вероятно с благодарност осъзнават колко много от медицинската си обща култура дължат на неговите публикации. Дори само тези семена да бе оставил в brazдата след себе си, стигат, за да се утешим за загубата му с мисълта, че е изпълнил дните си с достойни усилия и дела.

Избрахме да почетем паметта му с откъси от няколко негови есета, включени в наскоро издадената автобиография на Атанас Цонков „Има начин!“, които припомнят за критичния му ум, неспокойно любопитство и остро перо. Виждате корицата на книгата вдясно, а ако искате да се докоснете до нея, може да я откриете в магазини „Лечител“ или на shop.lechitel.bg.

Нашенци

Българите масово ругаят министри, депутати и други големци, но не заради ширещата се сред тях корупция и безнравственост, не заради некадърността или непочтеността им, а защото не са на тяхното място. Нашенецът затова ги мрази – защото им завижда, а не защото те са лоши и имат трески за дялане. Затова е готов да ги сваля от власт. А самият той, ако заеме мястото им, ще бъде още по-лош!

Българинът обича да обвинява някого за своите проблеми, обича да хленчи, че живее зле, но не се стреми да промени начина си на живот, на работа и реализация, за да печели повече, да бъде по-здрав и по-щастлив. Такова е според мен едно от най-реалните обяснения за дереджето на огромния процент от населението. Нашенецът не иска да се залови с нещо продуктивно. Защото аз съм убеден, че човек, който и да е той, ако си върши добре работата, няма да умре от глад!

Българинът е изтъкан от хитрости. Историята, географията, обстановката са го карали да бъде хитър, да оцелява. И това си му е останало. Сбъркани сме като нация, щом имаме поговорката: „Акъл не ща – пари ми дай!“ Че ти, ако имаш акъл, ще имаш и пари бе, мой човек! А ако ти дойдат отнякъде пари, като нямаш акъл, отново пак ще обеднееш... Примери – колкото щеш.

Но това елементарно разсъждение е непостижимо за мнозина...

Биг Фарма

Биг Фарма е едно световно престъпление. От 100 – 200 години насам, откакто се разви химията, се разви и фармацевтичната индустрия. А щом е индустрия, значи печалбата е водещият фактор. Печалбата, а не човешкото здраве. 30 процента от парите на фармацевтичната индустрия отиват за реклама – ако вярваш на рекламните послания, всички болести се лекуват успешно. Но в повечето случаи, изпробваш ли продукта, вместо да се подобряваш – се доразболяваш...

Биг Фарма диктува на медицината. Тя произвежда болести, пациенти, а не лекарства за лечение. Тя диктува на парламентаристите - законодатели, на професорите по медицина, на медиите... – има си свои агенции, което е доказано. Фалшификацията е поставена на научна основа: готови са да дадат сто хиляди на един професор, за да напише за тежен продукт позитивна статия в авторитетно списание, защото тя ще им докара милиони печалба от продажбата на този продукт.

Напълно съм убеден, че фармацевтиката работи за производството на пациенти, а не на здрави хора. Съзнателно се произвеждат лекарства, които не убиват, а само доразболяват. Като при това – сигурен съм!

производителите знаят как да произведат и по-безвредни лекове.

Повечето интелигентни хора го разбират това – аз не съм го открил пръв и единствен. Обаче не могат да излязат от този капан. Това е капан от финанси и политика една световна мафия. Според мен това е най-мощната, най-богатата, най-безскрупулната мафиотска структура в света, без да е дефинирана и формално организирана йерархично. Биг Фарма е всевластна, навързана е с парламентите, с професорите по медицина и няма начин да излезеш от този кръг... Една колосална престъпна методология, една система, която предизвиква потребност от още и още лекарства...

Аптеките просперират от страданията на хората. И цялата медицинска мафия, вместо да им помогне чрез по-добро хранене, чрез по-евтини добавки, ги насочва само към фармацевтичната. Няма семейство, което да не ползва лекарства. Затова този бизнес просперира. Защото здравето и животът са скъпи, ценни, мили на хората. Не им се мре, искат още да поживеят. И купуват със сетните си стотинки лекарства.

Политиката

Политиката се проявява като една безсмислена, непродуктивна и отдалечена от истината и от човека дейност. Независимо дали са комунисти, посткомунисти, антикомунисти, политиците, не могат нищо да осмислят правилно. Но са на министерски заплати и си ги бранят с всички бюрократични сили и средства, само не и с компетентност, с аргументи, с разбиране... На тях им е достатъчно просто да следват партийния си шеф, както беше и при социализма.

Уви, и на Запад нещата не изглеждат да са по-различни...

Това са все още брадавици на прогреса, на движението напред. Цивилизацията е още на ниво първи стъпки...

Управляващите обаче са продукт на управляваните. И в последна сметка е виновна демокрацията, народът, избирателите, защото не си отварят очите, защото не са зрели достатъчно...

Беда е, че свестните хора си имат работа, специалност, проекти, планове и не искат да се занимават с това компрометирано свърталище от долнопробни типове, наречено политика. Но така те отстъпват и предават властта в ръцете на негодниците. Трябва да поемат отговорност, както навремето са я поемали Левски, Ботйов и другите. Левски е могъл да стане патриарх, ако беше продължил по църковна линия. Обаче зарязал всичко, за да работи за България, жертвал се за нея, защото е преценил, че това е по-необходимо, че така ще е по-полезен за всички.

Сега няма такива патриоти, няма такива благородни типове, които да вярват, че мо-

гат да променят статуквото. А това е повече от отчайващо, защото, когато интелигентните, образованите нищо не правят, те се явяват всъщност единствената, главната, основната пречка да не можем да прогресираме.

Парламент, партии, съд – всички се грижат за мафиотите, за престъпниците, а не за техните жертви. Това си е целенасочена политика. И не случайно се появи лафът, че „Всяка държава си има мафия, а в България мафията си има държава“. Това е свишепа шега, но е вярна и на Запад едва ли могат да я асимилират, да я разберат.

Властолюбието

От всички стотици или хиляди наркотици аз бих извел на първо място наркотикът „властолубие“. Той е причина за най-безпощадната, най-тежката зависимост. Поразените от нея са готови на всичко заради властта – да я докопат или да се окопаят в нея.

Властимащите у нас не искат да има средна класа, защото няма да могат да се самоизбират, както го правят досега. Те имитират избори, а със средна класа, с хора мислещи, които работят и се чувстват добре с парите, които са си изработили, това няма да може да стане.

Най-тежко от властолубието са засегнати комунистите. След Десети ноември те успяха да направят голямата подмяна-измама и уж си отидоха от власт, но запазиха в свои ръце парите, медиите, институтите, кадрите. Те, довчерашните врагове на капитала, станаха суперкапиталисти, само че не започнаха бизнеса си със свои пари, а с пари от държавната хазна, в която бъркаха като в собствен джоб. И продължават да гледат на нея като на личен бюджет...

Затова се развиваме по грешния начин. Генералната посока е вярна, но те обърквават всичко, защото са продажни елементи и действат в чужд интерес. И този интерес им диктува да бъде провален евроатлантическият курс и пак да бъдем насочени към Москва...

Аз мога и да съпия от критики американската демокрация, но нейната философия съм изповядвал винаги: важни са постиженията, успехът, трудът, патентът и т.н., които човек е изработил и постигнал, а не какви дипломи има той, на кого е роднина и прочие. Това е за мен основата на всякакъв прогрес и затова ние сме на опашката му – при нас шуробаджанацината, корупцията, фалшивите, неадекват-

ните „ценности“ и способности се използват и няма надежда да мръднем, докато не бъде разбито това гнездо.

Невежеството

Още древните са казали, че знанието е сила и това го знае всеки, но не всеки се съобразява с него. Българите са толкова лъгани, че и на тази истина не вярват, както не вярват на науката, на политиките, на медиците, на лецителите... И това им пречи да се ориентират правилно в живота си. И мнозина от това си загиват – от невежеството, оставяйки се да ги лъжат, да ги троят, да ги крадат...

Българите, и балканците като цяло, се чувстват щастливи да живеят самоубийствено. Това им е големият проблем: нямат грам знание или ако имат знание, нямат грам воля да следват знанието. Това може да се нарече и малокултурие.

Днес получих уникално писмо от читател-пациент. Пита ме: „Каква таблетка ще ми препоръчате за стомаха?“... Нито казва какви са му оплакванията, да не говорим за някакви изследвания или диагнози... И друг път са ме питали за такива неща. Искат хората хап – за далак, за глава, за мерак... Сякаш очакват от мен да им съобща името на някакво вълшебно лекарство, което мигом ще заличи здравния им проблем.

И написях на този читател едно ядовито писмо, в което иронично го запитах: „Вие непременно ли държите да е таблетка? Или може сиропче, прахче, капсула?“. Дадох му възможност да си поправи грешките и да ми обясни какво му е на стомаха, но едва ли ще пише пак – най-вероятно ще се е обидил и ще реши, че съм грубиян.

През 2010 г. загубих седмици да чета текстове от форумите. Бях поразен, че някакви жени например с години са си обменяли информация за щитовидната жлеза – за алтернативни лецители, кой колко вземал, колко струва билета до София и до дома му... Такива безполезни, празни информации, а нито една не се е сетила да си направи изследвания! Нито една от тях не казва, че се е тествала за Т-4, ТSH или за рак на щитовидната жлеза. Не, споделят си за някакъв псевдолекар, който цепвал някак езика – него търсят! Никоя не се изследва, не се диагностицира – само се оплакват...

Невежеството е драмата, трагедията на човечеството!

Позитивното мислене

Позитивното мислене е тънък идиотски стрес! Маскиран стрес! Когато умираш от болка, как да мислиш позитивно, когато болката е рещеща?! Е, да си позитивно настроен към света – да, моите уважения! По-добре е да се усмихваш на света, както пееше Жозефина Бекер („Sourir a la toux“)...

Преди няколко години писах в „Лечител“, че ако позитивното мислене ти идва отвътре, то е наистина позитивно и полезно. Стига да не те напряга! Има обаче ситуации, в които насила да се напрягаш да мислиш позитивно, е направо противоположно, защото е допълнителен стрес, себенасилване...

Не поощрявам негативистите, които виждат само лошото или очакват винаги най-лошото да се случи. Харесва ми и шопският лаф „Оти да се косим, като че ми мине“... От друга страна, „оти да вярвам в доброто бъдеще“, след като не съм глупак и виждам какво ни чака?!...